

РЕШЕНИЕ

№ 3775

гр. София, 04.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 29.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **7975** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. от АПК във връзка с чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация.

Производството е образувано по жалба на М. Г. Х. срещу Решение № 220/18.07.2012г. на КОМИСИЯТА ЗА ЗАЩИТА ОТ ДИСКРИМИНАЦИЯ /КЗД/, с което е установено, че И. К., началник на затвора в Стара З., не е осъществил нарушение на чл. 4, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация във вр. § 1, т. 7 от ДП от 33Дискр. по отношение на лишения от свобода Х., въз основа на признак „религия”, както и са му оставени без уважение жалби с вх. № 16-21-17/10.08.2011 и допълнение с вх. № 44003484/10.10.2011г.; вх. № 16-21-24/21.10.2011г. ;вх № 16-21-34/06.12.2011г.; вх № 44-00-1166 /21.03.2012г.; вх. № 162124/20.04.2012г.; вх. № 44002349/13.06.2012г.; вх. № 44-00-2403/18.06.2012г.

По изложените в жалбата съображения и допълнения към същата, както и по изложените съображения в писмените бележки се моли да се отмени решението и вместо него да се постанови друго, с което да се задължи ответника да уважи жалбите на лицето. В съдебно заседание жалбоподателят поддържа жалбите си.

Ответникът не е изразил становище по жалбите.

Заинтересованият И. К. – началник на затвор Стара З. - не е изразил становище по делото.

Административен съд София-град като се запозна с доказателства по делото и с оглед правомощията си по чл.168, ал.1 вр. чл.146 от АПК, прие за установено следното:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно, в срок –поради което

следва да се разгледа по съществуващото на спора за наличието или не на твърдяната дискриминация, след като се установи, че ответникът е компетентен орган, както и не е допуснал процесуални нарушения.

Във връзка с гореизложеното –се съобразява следното: ответникът в оспореното решение е посочил, че Х. е сезирал Комисията за това, че от 2002г. изтърпява наказанието доживотен затвор в затвора в [населено място], като от 2003г. изповядва религията ислям. В жалбите на лицето било отразено, че затворническата администрация не е отбелязала в затворническото досие този факт, поради което на лицето е било предоставяно и свинско месо за храна. Твърдяло се е, че лицето е по-неблагоприятно третирано в сравнение с останалите лица, изповядващи исляма, на които била осигурявана храна, съобразно изискванията на религията и то безплатно и като пример се сочат лицата в затвора в [населено място]. Становището на заинтересования, отразено в производството пред ответника е, че няма нормативна разпоредба, която да налага изготвянето на храна съобразно вероизповеданието на лишените от свобода. К. е твърдял, че предоставяната храна е била съобразена с чл. 84, ал. 2, т. 1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/, а именно - безплатна и достатъчна по химичен и калориен състав храна по утвърдена таблица. Изключение от предоставяната храна се е допускало само по предписание на лекаря на затвора за лица, на които се предвиждал диетичен режим. В становището на заинтересованата страна също е било отбелязано, че в месата за лишаване от свобода има лица с различно вероизповедание и затворническата администрация не може и не е длъжна да се съобразява с техните религиозни, хранителни забрани и предпочитания.

В производството пред ответника е бил изслушан като свидетел лишения от свобода И. Д., който е дал сведения, че от 2003г. /когато бил заедно с жалбоподателя в една килия/ Х. се е молил по пет пъти на ден, включително на мюсюлманския празник Рамазан се е въздържал от храна през деня. Свидетелят е посочил, че в затвора по три пъти на ден лицата се хранят, като едно от тези хранения е със свинско месо или свински продукти. Сочил, че Х. при тази ситуация е ял само хляб, а своят порцион го е предоставял на свидетеля Д.. Свидетелят визира, че когато е бил в затвора в [населено място] храната е била съобразена с религията „Ислям” на останалите затворници, включително лица, които не били само чужденци.

По преписката не е било спорно, че Х. с молба още от 16.07.2003г. е уведомил затворническата администрация, че изповядва религията ислям, като изискал дневния му порцион да бъде съобразен със същата. С молба от 20.07.2010г. е сезирал администрацията за същите обстоятелства.

Ответникът е обсъдил и рапорт на служителя на затвора Л. Н. до Началника на затвора, в който рапорт се сочи, че храната, която Х. получава е както на всички други лишени от свобода.

С оглед всичко изложено ответникът е приел, че няма неравно третиране на жалбоподателя, тъй като предоставяната му храна е съобразно чл. 84, ал. 2, т. 2 от ЗИНЗС, като изключение по чл. 68 от Правилника за предоставяне на диетична храна не е налично. Установено е, че няма неравно третиране, тъй като не се доказва на други лица, които са мюсюлмани да се предоставя съобразно религията им различна храна.

Съдът съобразява освен горепосочените доказателства, че по делото е пристигнала докладна записка до Началник на затвора [населено място] – л. 195, от която се

установява, че в затвора в [населено място] различно меню получават само лицата, които са на диета и това меню се утвърждава от лекаря на болницата при затвора. Посочено е, че в затвора в [населено място] няма рецептурни книги с мюсюлмански рецепти, а се извършва замяна на свинско месо с пилешко или телешко, като религиозната принадлежност се установява още при постъпването на лицето в съответния затвор.

Следователно –според състава - от посоченото писмено доказателство се установява това, което твърди и жалбоподателят и неговият свидетел, че в затвора в [населено място] свинското месо се заменя с пилешко или телешко, когато лицето изповядва религията ислям, т.е. има наличие на дискриминация, но не по отношение на лица, пребиваващи в същия затвор в Стара З., а по отношение на лица, пребиваващи в затвора в [населено място] –така, както твърди лицето в жалбите си. Съдът също съобразява, че по делото е приложено решение от 07.05.2008г на СГС по гр.д. №3258/2006г. свързано с иск по чл. 71, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗЗДискр, с което решение е отменено решението на СРС и е прието за установено по отношение на други лишени от свобода, пребиваващи във Варненския затвор, че от Министерство на правосъдието е осъществило непряка дискриминация, въз основа на признак религия, като не е осигурило на лицето храна без свински продукти. В решението на СГС е обсъдило именно това, че във варненския затвор няма съобразяване с религията на лицата, докато в С. централен затвор /СЦЗ/ има. Твърдението на ищеца по това дело е било, че той е третиран привидно еднакво с останалите затворници в затвора в [населено място], но неблагоприятно с всички други затворници, в частност със затворниците в СЦЗ. СГС е отменил решението на СРС относно това, че дискриминацията е пряка. Той е приел, че при тези факти, формата на дискриминация е непряка дискриминация. Съдът трябва да съобрази и решение на ЕСПЧ по делото Я. срещу Полша №17429/06г. /бюлетин бр.4 от м.01.2011г./, в което се приема, че отказът на затворническата администрация да осигури на лишен от свобода диета, съобразно религиозните му убеждения- представлява намеса на правото му на свобода на религията по чл.9 от Конвенцията. По конкретния казус -лицето е било будист, поради което не се е хранело с месо. В решението е обсъдено това, че е било достатъчно един продукт да се изключи или замени, а не да се иска храната да се обработва по специален начин или да се приготвят специални рецепти. В решението има препращане към Европейските правила за затворите, приети от Комитета на министрите към Съвета на Европа и препоръка на съда към властите –да се съобразяват с посочените обстоятелства.

Следователно - ответникът е направил неправилния извод, че при действията си заинтересованият се е съобразил с нормативната уредба, тъй като освен, че не се е съобразил с Европейските правила за затворите, приети от Комитета на министрите към Съвета на Европа- Препоръка № R. /2006/2 –приета от Комитета на министрите 11.01.2006г. –т.22.1 регламентираща, че „на затворниците се осигурява питателна храна, като се взема предвид тяхната възраст, здравословно и физическо състояние, религия и естеството на работа”, не се е съобразил и с Х. на основните права на ЕС. Последното е свързано с това, че правата, закрепени в ЕКПЧ и в Европейската социална харта –са кодифицирани в Х. на основните права на ЕС, която с регламентирането ѝ в чл.6 от Д. Чл.6 -С. защита правата, свободите и принципите, определени в Х. на основните права на Европейския съюз от 7 декември 2000 г., адаптирана на 12 декември 2007 г. в С., която има същата юридическа сила като

Договорите. е правен източник и обвързва субектите на ЕС вкл. нашата страна като държава-членка, поради което трябва да се приеме, че заинтересованата страна не се е съобразила с този нормативен акт /чл.10 от ХОПЕС –свързан с правото свобода на религия/, който акт има пряко приложение /вкл.закрепените в него принципни положения/ и стои йерархически над закона и правилника, на които се позовава началникът на затвора в Стара З. вкл. същият не се е съобразил с правата, които Х. предоставя на гражданите на ЕС - права и защитими директно пред национален съд. Следователно- с оглед гореизложеното е налице непряка дискриминация по чл.4, ал.3 вр. с ал.1 от ЗЗДискр. Следва също да се има предвид, че дискриминацията не е свързана задължително с пряко противоречие с нормативната уредба, а същата е достатъчно да установи по-неблагоприятно третиране, каквото безспорно се установява, като конкретно това третиране от заинтересования е на признак религия, тъй като лицата в затвора в Стара З., изповядващи християнската вяра – приемат храна съобразно своите убеждения, за разлика от тези изповядващи ислям. С оглед на тях- заинтересованият е извършил неравно третиране, без значение, че то е съобразено привидно със ЗИНЗС, но не е съобразено с чл.10 от Х. на основните права на ЕС /който чл.10 закрепява същото право на свобода на религията като това в чл.9 от ЕКПЧ, по който текст е посоченото решение на ЕСПЧ Я. срещу Полша/.

Следователно - жалбата е основателна, поради което следва да се уважи, като преписката се върне на ответника да постанови ново решение съобразно мотивите.

Водим съдът

РЕШИ:

По жалба на М. Г. Х.

ОТМЕНЯ като незаконосъобразно срещу Решение № 220/18.07.2012г. на КОМИСИЯТА ЗА ЗАЩИТА ОТ ДИСКРИМИНАЦИЯ /КЗД/.

ВРЪЩА преписката на ответника за ново произнасяне съобразно указанията.

Решението е постановено при заинтересованата страна -И. К., началник на затвора в [населено място].

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му чрез АССГ пред ВАС. Преписи.

Съдия: